

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

Η "ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ," ΕΤΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΤΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΑΤΤΗΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ **1900** ΔΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ

ΜΟΡΙΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ

Μετά βοής και κρότων προπέμπουσιν οί θνητοί εν έτι διαρρεῦσαν έτος, βυθίζόμενον εις την άβυσσον του παρελθόντος. Μετ' έλπίδων δέ νέων και προσδοκιών φαιδρῶν υποδέχονται τό αρχόμενον νέον έτος και εϋχονται εις άλλήλους βέλτιστα και πλάττουσιν όνειρα φαιδρότερων ήμερῶν και όνειρεύονται την εκπλήρωσιν κρυφίων πόθων.

Έν τούτοις τὰ έτη δέν είναι ή δημιουργήματα της ανθρωπίνης μηδαμνότητος.

Ο πεπερασμένος νους του σκόληκος τούτου της γης, όστις αυτοκαλείται άνθρωπος, μη δυνάμενος να άτενίση εις τον άκεανόν της αιωνιότητος, μηδέ να αντιληφθῆ τό άπειρον του χρόνου, έμέρισεν εις στιγμάς μικροσκοπικάς τὰ κύματα του παρερχομένου ένώπιόν του άκεανού τούτου.

Έδημιούργησεν έτη και μήνας και έβδομάδας ήμέρας και ώρας και στιγμάς.

Διά τον Θεόν όμως δέν υπάρχει παρά ή μονομερής αιωνιότης, άνευ αρχής και άνευ τέλους!

Ήλιγγιώδης έννοια! τίς δύναται να την κατανοήση;

Έάν, καθ' υπόθεσιν, ήθελε σθεσθῆ ό ήλιος και οί φωστῆρες του ουρανού έχανον διά την γην τό φέγγος των και ήμέρα και νύξ έπαυε να υπάρχει και θέρος και φθινόπωρον και άνοιξις και χειμών δέν ήρχοντο πλέον άλληλοδιαδύχως και τὰ έκκρεμη τῶν ώρολογίων πάντα ήρέμουν και ή ανθρωπότης ήδυνάται πλέον να καταμετρή τὰς μικροσκοπικάς στιγμάς του

χρόνου, — υπό ποίαν όψιν τότε ή άμερης αιωνιότης θα παρήρχετο πρό του καταπλήκτου θνητού;

Αιωνιότης άνευ σταθμού, άνευ μερισμοῦ, αιωνιότης βέουσα άπειρος και άτελεύτητος!

Άκεανός υδάτων άφωτίστων, άτελευτήτων, άνεξαντλήτων!

Ήλιγγιώδης έννοια! τίς δύναται να την κατανοήση;

Φαντάζομαι την αιωνιότητα ως μέγαν άκεανόν, άνευ αρχής πηγῶν και άνευ τέλους έκβολῶν, κυλλόντα άνενάως τὰ υδατά του εις την καταβόθραν του παρελθόντος, όπόθεν οὐδ' αναφαίνονται πλέον και βλέπω τον θνητόν να άναμετρή τὰς σταγόνας τὰς παρερχομένας και τὰ κύματα τὰ άφανιζόμενα εις την άβυσσον του παρελθόντος. έπιθυμῶ δέ να τον έρωτήσω: «Θνητέ, δύνασαι να άναμετρήσης τους άκεανούς όλους, όστινες έχύθησαν εις την καταβόθραν ταύτην, και να υπολογίσης όλους εκείνους, τῶν όποίων τὰ κύματα σπεύδουσι προς αυτήν»;

«Δύνασαι να άναμετρήσης τον χρόνον, όστις παρήλθε πρό του ή γῆ να υπάρξη, ή να υπολογίσης τους αιώνας, όστινες θέλουσι διαρρεῦση και όταν ή γῆ δέν θα υπάρχει πλέον»;

«Αὐτή είναι ή ηλικία του Θεού! Αιωνιότης άτέρμων, άνυπολόγιστος, άναρχός, άτελεύτητος!»

Ήλιγγιώδης έννοια! τίς δύναται να την κατανοήση;

II

Όταν, έσπεραν τινά, μελαγχολικός,

έκαθήμην εις τό γραφεϊόν μου, με την κεφαλήν επί της άριστερας και τον άγκώνα επί της τραπέζης, και τό ώρολόγιον άκαταπαύτως εκτύπει τό μονότονόν του «τικ-τάκ», έγώ δέ έξώθουν διά κινήματος τῶν δακτύλων της δεξιᾶς τὰς παρερχόμενας στιγμάς με τον κτύπον του ώρολογίου, έσκέφθην και ειπον: «Μόρια της αιωνιότητος», τὰ όποια καλεΐσθε στιγμαί διά τον άνθρωπον ή έτη, που πηγαίνετε; Απολλύσθε διά παντός πλέον και δέν θα επανέλθετε! Αδυνατῶ να σᾶς σταματήσω! άδιαφορεΐτε δε αν ή χειρ μου σᾶς έξωθῆ εις τό κενόν ή ζητη να σᾶς συλλάβῃ εις τον άέρα! βέετε, βέετε άνενάως!

«Τήν κόριν της άμμου, κόκκον προς κόκκον, δύναται ή υπομονή επί τέλους να έξαριθμήσῃ τὰ υδατα του άκεανού, σταγόνα προς σταγόνα, δύναται να έξαντλήσῃ σᾶς όμως, μόρια της αιωνιότητος, τίς δύναται να συλλάβῃ;

«Ρέετε, βέετε άνενάως!»

Όταν τό σῶμά μου θα ήναι κόνις έσκορπισμένη εις τον άέρα! όταν ή καλύβη μου ή τό μέγαρόν μου δέν θα υπάρχει πλέον, οὐδε θα φαίνωνται καν τὰ όροθέσιά των! όταν τὰ έργα της γραφίδος μου τίς οΐδεν αν θα ύφίστανται που σκοληκῶθρωτα! όταν γενεαί άλλαι μελετῶσι τον βίον και τὰ έργα της συγχρόνου μου γενεᾶς, αναδιφώντες την ιστορίαν ή ανασκάπτοντες την γῆν! όταν ή μήμη μου θα έχῃ έξαλειφθῆ από τους ζῶντας και τό όνομά μου δέν θα μνημονεύετε πλέον, και τότε σεΐς, μόρια της αιωνιότητος, θα βέετε πάντοτε επίσης διαρκῶς, επίσης άνενάως, διά να σᾶς καταμετρώσιν άλλοι όφθαλμοί εις άλλα ώρολόγια και να μελαγχολῶσι μαζί σᾶς ή να υπολογίζωσι τον χρόνον της εϋτυχίας των!

Ρέετε, βέετε άνενάως, ω μόρια της αιωνιότητος!

Ίδού ό έτοιμοθάνατος, κατακεκλιμένος επί της κλίνης της άρρωστίας του, δέν άκούει του ώρολογίου τους κτύπους και μόνον ό βραχὺς βόγγος του λάρυγγός του συνοδεύει εις τον έξαφανισμόν τὰς